

Plzeň, spojená dálnicí D 5 s Prahou, umožňuje Pražákům sledovat bohatý hudební život tohoto krajského města poměrně často. Kdysi, a už nevím do čeho jsem napsal, že Plzeň i se svým blízkým okolím, podobně jako České Budějovice, dala světu řadu velmi dobrých zpěváků a muzikantů a může za to asi voda. Míša Leicht prý tvrdí, že je to pivem.

Nedávno mě upozornil Zbyšek Raška, že v Plzni se dne 13. října v divadle Čas koná křest desky zpěvačky **Vladky Bauerové** ***Jak chutná láska***. Přiznám se, že jméno zpěvačky jsem slyšel poprvé. Před koncertem jsem však měl možnost pár písni slyšet.

Projev zpěvačky, i jednotlivé písně mě natolik zaujaly, že jsem se rychle rozhodl křest navštívit. Divadlo Čas je na náměstí, kde odpoledne zaplnil plochu před chrámem Sv. Bartoloměje trh plný cetek, dušičkových věnců a parodií na staročeské speciality. I venkovské trhy podlehly jakési divné globalizaci. Bohužel jsem si nemohl sáhnout na vchodové dveře chrámu a přát si něco hezkého. Prostor kolem chrámu je zakryt stavbou, ale obyvatelé Plzně se dočkali nejen dokončení dálničního obchvatu, ale

Vladka Bauerová na snímku Tomáše Pohla ©

dočkají se i nové dlažby. Divadlo Čas bylo kdysi kinem. Kino mělo stejný charakter, jako jeho pražský jmenovec na Václavském náměstí. Za dvě koruny bylo možné celý den sledovat pásmo krátkých filmů a k tomu cucat Eskymo za padesát haléřů. Kde je čas kin s nepřetržitým provozem, kde jsou malá kina se vstupenkou "za kačku do první brázdy"? Z kina Čas se stalo útulné divadlo se stoly a příjemným barem v předsálí. Z krátkého povídání s několika diváky jsem pochopil, že Vladka je mezi svými v Plzni velmi populární. Je někdy velmi těžké překročit hranici svých blízkých a stát se populární i za touto hranicí. Příkladem je plzeňský herec a dramatik Antonín Procházka, na jehož divadelní hry se celá Plzeň těší.

Vladka Bauerová není začínající zpěvačkou. Narodila se (je netaktní psát kdy, jde-li o dámu) v Rokycanech a s klavírem si začala tykat v hudební škole v Nýřanech. V současnosti bych ji ani v nadsázce neoznačil za filmařku, ale působila v plzeňské folkové kapele Ultramarín a účinkovala s ní i na Portě. Mohli jsme ji slyšet i v kapelách U - Rock, Digi a občas ve vokálech slavných plzeňských kapel Odyssey a Burma - Jones. V roce 1993 se setkala se skladatelem Eduardem Spáčillem a vystupovala s ním i s dalšími kolegy na festivalu Jazz na ulici. Deska Jak chutná láska je Vladčina čtvrtá. Debut se jmenoval ***Ani nedutám*** a je z roku 1999. Jako druhá vyšla v roce 2001 deska s názvem

Brýle prapodivných dioptrií

a v roce v 2002 dvanáct jazzových standardů s názvem
Where is love?

Na desce Jak chutná láska se podílí řada autorů. Již zmíněný Zbyšek Raška je na desce Vladčíným dvorním textařem. Ze čtrnácti titulů složil devět textů. Zbyšek mi někdy připomíná zapomínaného básníka Otokara Březinu, jen s tím rozdílem, že Březina za svého života a zejména na jeho sklonku sice žil v ústraní v Jaroměřicích nad Rokytnou, kde v roce 1929 zemřel, ale literární svět jen znal a uznával. Zbyšek Raška vydal zatím jen dvě knihy próz, ale jeho šuplíky plné krásné poezie stále čekají na startovní čáru.

Devět textů na desce Vladky Bauerové podle mého soudu pomyslný start zahájilo. Kapelník doprovodné skupiny Vítek Fiala, který mimo jiné doprovázel Vlastu Průchovou či dnes doprovází v čele tria Fade In Irenu Budweiserovou, poznal Zbyška Rašku až na pódiu při křtu. Asi si jej představoval jinak, jak mi řekl po koncertu při krátkém povídání, ale uznání od takového jazzmana jistě potěší. Dvěma tituly se na desce prezentuje Pavel Jim Drengubák, kontrabasista kapely Nezmaři. Stálí příznivci Nezmarů jistě znají píseň *Tak to bylo*, popisující hudební začátky budějovických legend v předměstské hospodě U Nastěnky. Dvorním autorem hudby je Míša Röhrich. Míšu není třeba představovat, jeho hudba zní na spoustě titulů u spousty interpretů a řadím jej do "plzeňského rodinného stříbra", abych užil jazyk kupónové privatizace. Na rozdíl od privatizovaného stříbra nám Michal Röhrich zcela jistě neupadne do osidel konkurzu. Jednu píseň složil Petr Hubacz (dnes už vzpomínka na vynikající kapelu Prsten) a text Pavlína Jíšová. Z jejího repertoáru Vladka převzala i krásnou bluesovou *Tvůj dlouhý klíč je z mého zápraží*

z alba Pavlína Jíšová z roku 1998. Jednu melodii přispěl i Vítek Fiala, další Tereza Staňková, Ondřej Kabrna a Zdeněk Vřešťál. Vedle kontrabasů Vítky Fialy zněly při křtu i klávesy Ondřeje Kabrny, saxofon Rostislava Fraše, bicí Jana Milharta (na desce je za nimi Pavel Plánka - kde ten ale není?) a kytara Libora Šmoldase. Vítek Fiala, vystudovaný právník, prohlásil, že všichni ostatní až na něj jsou profesory Konzervatoře Jaroslava Ježka. Myslím, že by ti mladíci jistě dali Vítkovi Fialovi profesuru honoris causa, protože dali dohromady takovou jazzovou parádu, až srdce plesalo. Úvodem vystříhli instrumentálku

All the Things you are

z pera Johna Kerna s řadou parádních sól.

Potom konečně na jeviště přišla ta, kvůli které lidi zaplnili divadelní sál, Vladka Bauerová. Vladka není zcela jistě éterická křehká blondýnka. Takto ani jazzové zpěvačky nevypadají. Po pár tónech jsem poznal, že byla chyba poznat tuhle ženu zářící radostí ze zpěvu, ale nabitou i smyslem pro ironii a smyslem pro humor, až tenhle večer. Vladka přezpívala téměř celou desku a u každé písničky něco pověděla. Zcela originální součástí bookletu je i malá kuchařka obsahující recepty z Vladčiny kuchyně. Vladka, jak se přiznala, ráda vaří a řekla, že i ráda jí. K

Má opožděná premiéra

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 20 Listopad 2006 04:00

tomu se zcela jistě nemusela přiznávat, představa rachitické jazzůvky mě naplňuje nedůvěrou, neboť tóny by neměly základnu. Především to Vladě s hřívou světlých vlasů a v pečlivě vybraných šatech s červenou šálou velmi slušelo.

Každý křest obsahuje i pozvání pro hosty. Ten večer se této role ujali **Vítek Sázavský a Zdeněk Vřeštál**

Vystoupili s dvojím blokem tří písní v obou částech večera a byla to velmi dobrá volba. Křest desky proběhl za účasti mnoha kmotrů, včetně textaře Zbyška Rašky, který s touto rolí vůbec nepočítal. Protože součástí Plzně je i Plzeň - Božkov, křtilo se Fernetem.

Po přestávce doprovodná kapela dala rytmickou skladbu *Summer Samba*, brazilský jazz rytmus od Valcose a Vladka mi i v druhé části ukázala, jak dobrá je zpěvačka. Před gratulacemi se záplavou kytek zazněl

Summertime

od G. Gershvina a Denverova

Leaving on a Jet Plane

, známá především díky interpretaci tria Peter, Paul and Mary.

Vše má svůj konec. Na úplný závěr bych chtěl pochválit krásné fotky na bookletu, jejichž autorem je Ivan Vala. Ivan Vala se na jevišti s Vladkou dohodl, že ochutnávky její kuchyně při focení nebyly bez následků, ale příčinou bylo, že oba měli žaludky plné jahod.

Pár minut po půlnoci mi CD přehrávač na dálnici D5 cestou domů hlásil, že opožděná premiéra Vladky Bauerové stála zato a zcela jistě nebude derniérou.